

Arrest

nr. 179 227 van 12 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 september 2016.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt.

Gelet op de beschikking van 8 november 2016 met toepassing van artikel 39/76, §1, derde lid van voormelde wet.

Gezien het schriftelijk verslag van 17 november 2016 van verwerende partij .

Gezien de replieknota van de verzoekende partij van 30 november 2016.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige vijfde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk de problemen van haar man met de autoriteiten ten gevolge waarvan zij zelf mishandeld en verkracht zou zijn geweest door leden van de ordediensten.

Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 54 417 van 14 januari 2011 omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is, en de situatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van haar huidige vijfde asielaanvraag legt verzoekster bijkomende verklaringen af. Ze legt in het kader van onderhavige asielaanvraag geen documenten neer.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 54 417 van 14 januari 2011 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor

vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonbaar in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoekster thans op algemene wijze oppert dat “zij samen het huidig verzoekschrift een nieuw document voorlegt weze een verklaring van Memorial waarin haar problemen alsdusdanig bevestigd worden” stelt de Raad vast dat van die verklaring waarvan sprake tot op heden elk spoor ontbreekt. Verzoekster legt thans en legde eerder in het kader van onderhavige vijfde asielaanvraag geen verklaring/attest van Memorial neer zodat haar uiteenzetting dienaangaande in haar verzoekschrift elke grondslag en alle ernst mist.

Met haar ongestaafe beweringen omtrent de situatie in Tsjetsjenië en haar loutere verwijzing naar “recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen” - rapporten die niet worden toegevoegd-, toont verzoekster niet aan, en de Raad beschikt niet over informatie waaruit blijkt dat er in Tsjetsjenië een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de algemene (veiligheids- en/of mensenrechten)situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 21 september 2016, voert verzoekende partij aan dat haar man werd gearresteerd en dat zij omwille van zijn problemen eveneens werd vervolgd, en dat zij geslagen werd en verkracht omwille van de beschuldigingen aan het adres van haar echtgenoot. Verzoekende partij wijst nog naar een document van Memorial. Op de toelichting dat er geen document is van Memorial, licht verzoekende partij toe dat zij geen rechtstreeks contact wilde met Memorial, maar dat haar raadsman contact zou opnemen. Verzoekende partij legt middels een aanvullende nota medische verslagen neer waarin wordt bevestigd dat zij het slachtoffer is geworden van slagen, dat zij psychische en fysieke littekens heeft die alleen afkomstig kunnen zijn door de feiten die zij in haar relaas heeft aangehaald. Verzoekende partij stelt dat dit nieuwe document haar geloofwaardigheid ten goede komt en dat de bestreden beslissing moet vernietigd worden voor verder onderzoek.

De door verzoekende partij ter terechtzitting d.d. 4 november 2016 neergelegde aanvullende nota bevat twee stukken: enerzijds een, luidens de inventaris, *“medisch verslag CONSTATS ASBL 24.9.2016”*, en anderzijds een *“brief van advoc. Blomme dd. 12.10.2016 - overmaking van dit stuk aan verzoekster”*, met name het schrijven waarmee voormeld medisch verslag aan verzoekende partij werd overgemaakt.

De samenvatting en conclusie van het rapport van de organisatie Constats asbl d.d. 24 september 2016 luidt als volgt:

“Betrokkene vertelt als volgt:

Betrokkene is geboren en opgegroeid in Tsjetsjenië, waar ze tot ongeveer het jaar 2000 een betrekkelijk zorgeloos leven leidde. Vanaf dan ondervond de regio belangrijke problemen op politiek vlak. Nadat haar man het land was uitgevlucht heeft betrokkene ook persoonlijk ernstige problemen ondervonden. In juli 2009 werd betrokkene ontvoerd en naar een bos gebracht, waar ze door militairen fysiek en psychologisch werd mishandeld. Er is herhaaldelijk seksueel misbruik geweest. Betrokkene werd geslagen, geschopt en vernederd. Betrokkene heeft hiervan verscheidene letsels overgehouden.

Het klinisch onderzoek bracht verscheidene litteken aan het licht. Deze littekens werden beoordeeld als consistent (litteken hoofd, litteken rechterlies, litteken rechterbil, litteken linkerbil), zeer consistent (litteken bovenbeen, littekens op foto's 4,5 en 6 samen) en typerend (litteken hand en vinger) voor het relaas van betrokkene.

Het psychiatrisch en psychodiagnostisch onderzoek wees op een posttraumatische stressstoornis, waarvan de belangrijkste symptomen vermijding van herinneringen, emoties en gedachten, verhoogde prikkelbaarheid, concentratie- en geheugenproblemen en enorme schaamte zijn. Dit ligt in de lijn met de anamnese, de ingezijnde medische dossiers en de observaties. De klachten zijn naar aard en inhoud typerend voor de gestelde meegemaakte traumatische gebeurtenissen.”

In zijn schriftelijk verslag d.d. 17 november 2016 stelt de commissaris-generaal met betrekking tot het (voormelde) “onderzoek van de nieuwe gegevens” het volgende:

“Verzoekende partij legde ter zitting (d.d. 4 november 2016) een medisch / psychologisch attest, afgeleverd door CONSTATS neer. Volgens verzoekende partij kan dit medische attest de geloofwaardigheid van de door haar afgelegde verklaringen volledig herstellen. Verweerder antwoordt dat uit het administratieve dossier en uit de verschillende beslissingen in de loop van de vijf asielaanvragen die verzoekster heeft ingediend het volgende kan worden geconcludeerd: verzoekster heeft haar asielmotieven gebaseerd op het asielrelaas van haar echtgenoot, M. K. (O.V. 6.323.881). Het asielrelaas van de echtgenoot van verzoekster is echter ongeloofwaardig gebleken om verschillende redenen die alle zijn opgesomd in de beslissing in de eerste asielaanvraag van de echtgenoot van verzoekster. Bijkomend is vastgesteld dat de asielmotieven die verzoekster als gevolg van de beweerde problemen van haar man zou hebben gekend, niet geloofwaardig waren om redenen die uitgebreid zijn uiteengezet in de bestreden beslissing in de eerste asielaanvraag. Waar verzoekster nu meent dat het medische attest haar geloofwaardigheid zou herstellen, kan ze dan ook niet worden gevolgd. Verweerder wijst erop dat de aanranding die verzoekster heeft ondergaan, op zich niet wordt betwist. Er moet hierbij wel worden opgemerkt dat verzoekster de beweerde reden van de aanranding niet

aannemelijk heeft kunnen maken. Verzoekster beweerde immers dat de aanranding een gevolg was van de problemen van haar echtgenoot, die als niet geloofwaardig zijn beschouwd. Verweerder wijst er dan ook op dat, hoewel begrip kan worden opgebracht voor de moeilijkheden die verzoekster na de aanranding heeft ondervonden en nog steeds ondergaat, niet zomaar kan worden besloten dat verzoekster om deze reden een gegronde vrees voor vervolging of een reëel-risico op het lijden van ernstige schade zou hebben. Het is immers aan verzoekster om geloofwaardige verklaringen af te leggen in het kader van haar asielrelaas, en ook over de redenen voor deze aanranding. Aangezien de beweerde reden van de verkrachting van verzoekster als ongeloofwaardig is beschouwd in alle voorgaande asielaanvragen, en verzoekster er ook tijdens de laatste asielaanvraag niet in is geslaagd om de geloofwaardigheid van de ongeloofwaardige verklaringen te herstellen, is er geen duidelijkheid over de reden van deze aanranding. Aangezien verzoekster ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd op dit punt en op geen enkel moment de ware reden/oorzaak voor de aanranding heeft gegeven, is het voor verwerende partij onmogelijk om na te gaan of verzoekende partij wel degelijk een gegronde reden voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou hebben enkel om reden van dit ene, weliswaar ernstige, incident. Het is immers aan verzoekster om alle gegevens en informatie waarover zij beschikt, aan de asieldiensten over te maken en verzoekster heeft nagelaten dit te doen. Verweerder besluit dat verzoekster, door de toevoeging van een psychologisch attest, er nog niet in is geslaagd om de gehele geloofwaardigheid van haar asielrelaas te herstellen. Verzoekster is hier hoogstens in geslaagd voor de door haar aangehaalde ondergane aanranding."

In haar replieknota d.d. 29 november 2016, met in bijlage de "Nota Constats in origineel", formuleert verzoekende partij haar "repliek op inhoud schriftelijk verslag" als volgt:

"Dat verzoekster een medisch/psychologisch attest afgeleverd door CONSTATS heeft voorgelegd aan uw zetel waaruit duidelijk blijkt dat niet enkel en alleen de aanranding zoals door haar werd aangehaald is bewezen, maar tevens de psychologische problemen die zij ingevolge deze aanranding/verkrachting heeft als geloofwaardig dienen beschouwd te worden. Dat na grondig onderzoek door CONSTATS werd vastgesteld dat de psychologische problemen van verzoekster ten volle stroken met de inhoud van haar asielrelaas. Dat het niet zo is zoals in het schriftelijk verslag wordt uiteengezet dat enkel en alleen door het medisch/psychologisch attest de aanranding zou zijn aangetoond, maar hierdoor tevens het volledig asielrelaas van verzoekster aannemelijk wordt gemaakt en ten zeeerste aan geloofwaardig wint.. Dat ten onrechte door het Commissariaat-Generaal wordt beweerd dat geen bewijs zou voorliggen dat de oorzaak van deze aanranding een gevolg zou zijn van de problemen van haar echtgenoot (dewelke eerder als niet geloofwaardig werden aangenomen). Dat integendeel door het medisch/psychologisch attest wordt aangetoond dat er wel degelijk een aanranding is gebeurd die het gevolg blijkt te zijn en kadert binnen de problematiek van haar echtgenoot hetgeen ook aannemelijk wordt gemaakt. Dat deze aanranding immers gebeurd is bij afwezigheid van haar echtgenoot en ook in onmiddellijk verband staat met het asielrelaas van verzoekster. Dat in dit verband dient vastgesteld dat verzoekster geloofwaardige redenen heeft voorgelegd inzake haar asielrelaas en ook over de redenen van de aanranding. Dat ten onrechte wordt beweerd alsof de reden van de aanranding/verkrachting niet geloofwaardig zou zijn, terwijl er thans aanvullende stukken zo onder meer een psychologisch/medisch attest van CONSTATS voorligt waaruit duidelijk blijkt dat er wel degelijk geloof kan gehecht worden aan haar verklaringen. Dat in het verslag CONSTATS telkenmale opnieuw werd vastgesteld dat de verschillende symptomen volledig stroken met de door haar afgelegde verklaringen. Dat verzoekster dienaangaande alle gegevens en informatie waarover zij beschikt aan de asieldiensten heeft overgemaakt, maar deze klaarblijkelijk tot op heden weigeren om het één en ander als geloofwaardig te beschouwen, dit zonder evenwel enig afdoend onderzoek op heden. Dat er dient vastgesteld te worden dat verzoekster door de toevoeging van een psychologisch/medisch attest vanwege CONSTATS er wel degelijk in is geslaagd om de geloofwaardigheid van haar asielrelaas te herstellen. Dat het geenszins opgaat zoals het Commissariaat-Generaal doet om een opsplitsing te maken tussen enerzijds de aanranding en anderzijds de problematiek om reden waarvan verzoekster asiel heeft aangevraagd."

4.2. De Raad herhaalt dat in het kader van verzoekende partij haar eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 54 417 van 14 januari 2011 werd vastgesteld en geoordeeld dat aan haar asielrelaas, met name de problemen die zij (omwille van haar man) zou hebben gekend met en haar verklaarde vrees jegens de autoriteiten in haar land van herkomst, een relaas dat zij bij haar tweede en volgende asielaanvragen telkenmale opnieuw uiteenzette en waarin zij tot op heden in het kader van onderhavige vijfde asielaanvraag volhardt, geen geloof kan worden gehecht.

De eerste asielaanvraag van verzoekende partij haar echtgenoot M.K., die in september 2008, een jaar eerder dan verzoekende partij naar België vluchtte, werd geweigerd bij 's Raad arrest nr. 38 010 van 29 januari 2010 omwille van de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Met betrekking tot verzoekende partij haar verklaringen omtrent haar aanranding op 25 juli 2009, wijst de Raad erop dat, zoals in het schriftelijk verslag van de commissaris-generaal uitdrukkelijk wordt gesteld, niet wordt betwist dat verzoekende partij in het verleden het slachtoffer werd van een aanranding. Het lijdt evenmin twijfel en staat geenszins ter discussie dat verzoekende partij ten gevolge hiervan sindsdien en tot op heden psychische moeilijkheden en problemen ondervindt.

Uit het zeer uitgebreide en gedetailleerde rapport van Constats asbl d.d. 24 september 2016 blijkt dat verscheidene littekens (op het lichaam) van verzoekende partij, waarvan zij aangaf dat deze het gevolg zijn van de vernederende en pijnlijke gebeurtenissen in juli 2009, door dokter F.C. als consistent, zeer consistent en typerend worden beoordeeld voor haar relaas omtrent het gewelddadige incident op die bewuste dag, en dat haar psychologische klachten naar aard en inhoud typerend zijn voor de gestelde meegemaakte traumatische gebeurtenissen, vaststellingen welke ter zake niet worden betwist of ter discussie staan.

Echter, in tegenstelling tot wat verzoekende partij op algemene wijze voorhoudt, wordt in voormeld verslag van Constats asbl d.d. 24 september 2016 nergens een concrete uitspraak gedaan over, laat staan concrete vaststellingen gedaan met betrekking de reden(en) die de aanleiding van de aanranding zou(den) zijn. Nergens wordt gesteld dat, zoals verzoekende partij beweert, de problemen die zij en haar man omwille van haar man met de autoriteiten in hun land van herkomst zouden kennen aan de basis van de gewelddadige aanranding en het misbruik zouden liggen. In het zeer uitgebreide en gedetailleerde verslag wordt daarentegen, behoudens de zeer algemene formuleringen *“Sociale achtergrond: Betrokkene vertelt als volgt: (...) Ze geeft aan dat haar man ook zelf ernstige problemen begon te krijgen, hij is met twee kinderen in 2008 naar België gevlucht, zij is met twee kinderen achtergebleven in Grozny”* en *“Samenvatting en conclusie - Betrokkene vertelt als volgt: (...) Nadat haar man het land was uitgevlucht heeft betrokkene ook persoonlijke ernstige problemen ondervonden”*, met geen woord gesproken over verzoekende partij haar echtgenoot en diens problemen, laat staan over het feit dat de problemen van haar man aan de basis zouden liggen van verzoekende partij haar aanranding in 2009 door onbekenden in uniform, en/of van andere eventuele problemen met de autoriteiten. Dit blijkt nergens uit en verzoekende partij toont het tegendeel niet aan. Het verslag van Constats heeft immers louter en alleen betrekking op verzoekende partij haar verklaringen omtrent de aanranding waarvan zij in 2009 het slachtoffer zou zijn geworden en de fysieke en psychische littekens die ze ten gevolge hiervan sedertdien met zich meedraagt.

In het verslag van Constats asbl wordt evenwel nergens gesproken, en geenszins worden concrete vaststellingen gedaan omtrent eventuele andere problemen dan de aanranding, die verzoekende partij met haar autoriteiten zou hebben gekend, laat staan dat er uitspraken en vaststellingen worden gedaan omtrent het al dan niet geloofwaardig karakter van de andere problemen van verzoekende partij en/of haar man met hun autoriteiten, en/of van het feit/de bewering dat andere problemen aan de basis van die aanranding zouden liggen. Uit het verslag van Constats blijkt overigens duidelijk dat waar er éénmaal zeer vaag en uiterst algemeen melding wordt gemaakt van *“ernstige problemen van haar man”*, waarbij geen verdere toelichting wordt gegeven omtrent die problematiek of ook maar enigszins een verband wordt gelegd met eventuele andere problemen zoals de aanranding in juli 2009, dit enkel is gebaseerd op en louter een weergave betreft van verzoekende partij haar verklaringen hieromtrent.

Verzoekende partij haar algemene beweringen in haar replieknota dat *“door het medisch/psychologisch attest wordt aangetoond dat er wel degelijk een aanranding is gebeurd die het gevolg blijkt te zijn en kadert binnen de problematiek van haar echtgenoot hetgeen ook aannemelijk wordt gemaakt”*, dat *“deze aanranding immers gebeurd is bij afwezigheid van haar echtgenoot en ook in onmiddellijk verband staat met het asielrelaas van verzoekster”*, dat *“ten onrechte wordt beweerd alsof de reden van de aanranding/verkrachting niet geloofwaardig zou zijn, terwijl er thans aanvullende stukken zo onder meer een psychologisch/medisch attest van Constats voorligt waaruit duidelijk blijkt dat er wel degelijk geloof kan gehecht worden aan haar verklaringen”* en dat *“het niet zo is zoals in het schriftelijk verslag wordt uiteengezet dat enkel en alleen door het medisch/psychologisch attest de aanranding zou zijn aangetoond, maar hierdoor tevens het volledige asielrelaas van verzoekster aannemelijk wordt gemaakt en ten zeeerste aan geloofwaardig wint..”*, missen derhalve feitelijke grondslag. Deze algemene beweringen vinden immers nergens concreet steun in het verslag van Constats asbl. Verzoekende partij

ziet of leest hierin zaken die er echter niet in staan. Haar betoog dienaangaande is dan ook geenszins overtuigend.

In het verslag van Constats asbl d.d. 24 september 2016 wordt immers nergens uitspraak gedaan over, laat staan dat concreet wordt ingegaan op of vaststellingen worden gedaan omtrent, de reden of redenen die aan de basis zouden liggen van het incident in juli 2009 waarbij verzoekende partij door onbekenden in een legeruniform werd vernederd, misbruikt en onteerd. Het verslag gaat louter in op verzoekende partij haar verklaringen omtrent de omstandigheden van die uiterst pijnlijke gebeurtenis en de medische en psychische gevolgen hiervan voor verzoekende partij, doch het rapport gaat niet in op en spreekt zich geenszins uit over de reden(en), welke dan ook, die aan de basis van het incident zou(den) liggen. Er wordt nergens ingegaan op of uitspraak gedaan over eventuele eerdere of andere problemen van verzoekende partij met haar autoriteiten of medeburgers, laat staan ook maar enigszins een verband gelegd met de beweerdde problematiek van verzoekende partij haar echtgenoot -hier wordt immers in het verslag niets over gezegd- die beweerdelijk aan de basis van die aanranding zouden hebben gelegen en die verzoekende partij ertoe zouden hebben genoopt haar land van herkomst te ontvluchten.

Verzoekende partij lijkt er volledig aan voorbij te gaan dat in zoverre in het verslag van Constats asbl gesproken wordt over haar 'relaas', deze term betrekking heeft op en slaat op haar verklaringen omtrent de aanranding (in juli 2009), doch niet, zoals zij verkeerdelijk voorhoudt, op haar asielrelaas of de problemen die zij beweerdelijk omwille van en net als haar man met de autoriteiten in haar land van herkomst zou hebben gekend en die aan de basis zouden liggen van de vlucht uit het land van herkomst.

Aan die problemen van verzoekende partij omwille van haar echtgenoot met haar autoriteiten kan, zo werd eerder in het kader van haar eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 54 417 van 14 januari 2011 vastgesteld, geen geloof worden gehecht. Het door verzoekende partij neergelegde attest van Constats asbl d.d. 24 september 2016 is geenszins van aard hier een ander licht op te werpen of afbreuk aan te doen, noch brengt verzoekende partij in het kader van onderhavige asielaanvraag andere feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen.

Het verslag van Constats werpt, in tegenstelling tot wat verzoekende partij op algemene wijze beweert, geen ander licht op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas en is geenszins van aard de geloofwaardigheid ervan te herstellen.

De Raad stelt daarnaast vast dat tot op heden elk spoor ontbreekt van het document van Memorial waarover verzoekende partij meermaals rept.

Verzoekende partij brengt derhalve geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS